

IZBORI: KOME DATI SVOJ GLAS ?

Autor G.A.

Opet smo pred izborima, ovaj put lokalnim. Opet ista pitanja, iste dileme: kome dati svoj glas, kome vjerovati, da li uopće izaći, pa toliko su nas puta već iznevjerili. Istina, ovoga puta pravila su nešto drugačija, možemo birati i osobu, ne samo listu (detaljnije u tekstu I. Miklenića). Evo teksta kojega smo objavili pred posljednje saborske zastupničke izbore.

Predizborna kampanja je u punom jeku. Liste već davno objavljene. Za sto i pedeset mjesta u Saboru natječe se hrpa stranaka i 3500 kandidata; za jedno mjesto dvadeset kandidata. Sa TV ekrana i džambo plakata gledaju nasmijena, ušminkana lica. Službeno obećanja, planove, vizije. Izbori će, kažu, koštati oko 100 milijuna kuna. Dragi Bože, to bi se moglo s tim novcima napraviti. Ali, to je cijena demokracije.

Međutim, koga birati? I kako?

Kako razlučiti iskrenost od praznih riječi i lažnih obećanja? Istinu od laži? Da li u politici uopće ima iskrenosti i istine? I može li je biti? Ona - politika morala bi biti najvažnije zanimanje. A političari bi trebali služiti svome narodu i interesima svoje zajednice, svoje države. Znamo kako to u praksi izgleda. Već imamo malo iskustva. Već smo kušali plodove demokracije. Mnogima su pomalo gorki.

Kome dati svoj glas? Svi

se kite pridjevom hrvatski, svi zборе lijepo, pametno, pošteno. Na ranu bih ih previo. Ali, elementarno iskustvo i zdrav razum upozorava nas da ne smijemo uzeti baš sve kao novo za gotovo.

Razmislimo malo I sjetimo se vladavine prve garniture naših izabranika, pa druge, pa treæe. Sjetimo se pretvorbe društvenog vlasništva u privatno, pa sanacija poduzeæa, banaka, pa onda njihove prodaje strancima; prodaje medija itd. itd. I dok nam se ova umilna lica s ekrana obraæaju s uvaŹavanjem, ne zaboravimo kako nam je kad êekamo pred šalterima, uredima, u bolnicama, kad traŹimo suglasnost za gradnju, za pokretanje posla, kad se nemamo kome poŹaliti. itd. Ali budimo pošteni i uoèimo i dobro što je napravljeno.

Kome dati svoj glas? Nikome? E to bi bilo najgore? Sjetimo se samo koliko je generacija èeznulo za svojom druŹavom Hrvatskom. Koliko Hrvata je patilo po svijetu i èeznulo za domovinom; koliko ih je stradalo jer nisu imali svoju druŹavu da ih štiti. Sjetimo se dramatiène povijesti, «od stoljeæa sedmog» do naših dana. Koliko trpljenja, koliko stradanja, zbog naših grešaka, krivih poteza, loših izbora, pogrešnih ljudi u kritiènim trenucima.

A svi ovi ljudi na listama , kakvi su takvi su – naši su. Valda boljih nemamo. Ako imamo, zašto se nisu aktivirali? Pokušajmo meðu njima izabrati najbolje.

Ne mogu se domisliti nièemu pametnijem od onoga što savjetuju naši mudri biskupi:

za one koji se brinu
za opæe dobro, za solidarne sa siromasima i obespravljenima,
za one koji brane i
štite ljudski Źivot, od zaèeæa do naravne smrti.
za one koji promièu
dostojanstvo braka i obitelji, te pravo roditelja na odgoj djece,
za one koji
podupiru demografsku obnovu zemlje,
za one koji se zalaŹu
za slobodan izbor vjerskog odgoja i vjeronauka u školi,
za one koji promièu
pravo na zaposlenost, rad, dom, djeèji dodatak,
za one koji se bore za
neradnu nedjelju i porezni sustav u korist obitelji,
za one koji se zalaŹu
za socijalnu pravdu, za pravo na informaciju u sluŹbi istine
za one koji se
suprotstavljaju drogi, ovisnosti, korupciji, prostituciji,
za one koji se zalaŹu
za istinu o Domovinskom ratu i braniteljima.

Ipak, ako ni ovo nije dovoljno, onda bih rekao: po svojoj savjesti, znanju i uvjerenju birajmo najbolje. Misleæi pri tome na njihov odnos prema trajnim vrijednostima, koje opet svatko za sebe mora definirati. Ako ih bašlako ne prepoznamo – birajmo najmanje loše.

Ur.